

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΡ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδίδοντες τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντες.

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ

Θὰ ἔτυχεν ἴσως νὰ ἤκουσεν ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν κα-
ένα ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων ἀνοήτων, ὅστις
πανερχόμενος ἐκ τῆς Ἑσπερίας καὶ ἱστορῶν τὰς ἐν
αὐτῇ ἐπιτελεσθείσας προόδους τοῦ πολιτισμοῦ, κρίνει
κατὰ αὐτοῦ ἐν τέλει νὰ προσθήσῃ, ὅτι τὸ δεῖνα γε-
γονός, ὅπερ συνέβη ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν, τὴν κακὴν
ἐκτύπωσιν ἔκαμεν ἐκεῖ, ὥστε τὸν ἠνάγκασε ν' ἀπο-
ρύψῃ ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἐθνικότητά του.

— Σὰς βεβαιῶν, ἐπιλέγει διὰ στερεοτύπου φράσεως,
ἐν τρεπόμενῳ νὰ εἰπῶ ὅτι εἰμαι Ἕλλην!

Ἐπειδὴ ὁμοῦς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον κατὶ πρέπει νὰ
εἶναι κανεῖς, εἰς κάποιαν ἐθνικότητα ν' ἀνήκῃ, θὰ ἡ-
μεθα πολὺ περίεργοι νὰ ἠκούομεν τί θ' ἀπεκρίνετο ὁ
ἀρπύτων τὴν ἐλληνικὴν τοῦ ἐθνικότητα ἐὰν ἐρωτώμε-
νος ἔπρεπε νὰ δηλώσῃ ἄλλην τινα ξένην.

Ἐὰν ἡτύχῃσεν νὰ μάθῃ ἀναγνώσιν καὶ ἐχρησιμο-
ποίησεν αὐτὴν εἰς τὴν μελέτην καὶ τῆς στοιχειωδε-
τέρας ἐτι τῶν παγκοσμίων ἱστοριῶν, θὰ εἶδεν ὅτι τὸ
μικρὸν ἢ μεγάλον ἀτόπημα, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ
ἐντραπῇ διὰ λογαριασμὸν τῆς πατρίδος του, δὲν δύνα-
ται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ μεγάλα αἵσχη, ἅτινα βα-
ρύνουσι τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν ὅλων τῶν ἄλλων
ἐθνότητων καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐκείνης τῆς ὁποίας
πρὸς στιγμὴν ἐδανείσθη τὸ ὄνομα ὡς ἀμεμπτον τίτλον.

Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου δὲν θὰ κάμωμεν κατὰ-
λογον τῶν μελανῶν σελίδων, ἀς βαρέως συναισθανό-
μενοι, διὰ τῶν ἀγῶνων καὶ αἱμάτων προσεπάθησαν
καὶ προσπαθοῦσι νὰ ποπλύνωσιν αἱ διάφοροι τῆς
Ἑσπερίας λαοί. Οὔτε θ' ἀντιπαραβάλλωμεν εἰς ταύτας
τὴν ἀπειρίαν τῶν ἐνδόξεων κατορθωμάτων, δι' ὧν οὐρα-
νομήκης εἰς ὕψος καὶ μεγαλεῖον ὑπερέχει πάσης ἄλλης
ἢ ἐθνικῇ ἡμῶν ἱστορίᾳ. Ἀπλῶς θὰ συγκρίνωμεν αὐτὴν
ταύτην τὴν ἐνεστῶσαν πορείαν τοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου
τὸ ὄνομα ἐντραπῇ ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ φέρῃ ὁ
προμνησθεὶς ἀνόητος, πρὸς τὴν πορείαν οἰουδήποτε ἄλ-
λου ἔθνους ἐν τῷ μεγάλῳ ζητήματι τῆς ἐκλογῆς με-
ταξὺ ἰδεωδῶν καὶ συμφερόντων.

Ἐπεὶ τίνος ἡγωνίασθαι πάντοτε καὶ ἀγωνίζεται καὶ
τώρα ἢ τὸσον ἀσθενὴς εἰς ὄγκον ἀλλὰ τὸσον μεγάλη
εἰς αἴσθημα ἐλληνικὴ ἐθνότης; Καὶ ὑπὲρ τίνος ἀγω-
νίζονται ἐκεῖνοι, οἵτινες παρ' ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ
ὄγκου καὶ τὴν λάμψιν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἐκθέτουσιν
εἰς πλειοδοσίαν τὴν πολιτικὴν αὐτῶν συνειδήσιν καὶ
τιμὴν χθὲς μὲν ἀναγνωρίζοντες τὰ δίκαια τῶν ἀσθε-
νῶν, σήμερον δὲ ζητοῦντες νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν αὐτὰ
χάριν τῶν ὑλικῶν συμφερόντων τῶν, χάριν τῶν τριά-
κοντα τοῦ Ἰουδα ἀργυρίων; Ποίας τοιαύτης μεγάλης
δυνάμεως θὰ ἐπρωτίμα νὰ εἶναι πολίτης καὶ νὰ συμ-
μερίζεται τὸ τοιοῦτον αἶσχος εἰς ἀληθὴς Ἕλλην;

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(Λουκᾶ 17, 12, 18)

Κυριακὴ δεκάτη τετάρτη

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ¹ εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινα
κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες,² οἳ ἔστη-
σαν πόρρωθεν καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνὴν, λέγοντες, Ἰη-
σοῦ³ ἐπιστάτα,⁴ ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς·
πορευθέντες⁵ ἐπιδείξατε ἐντοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ⁶
ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. εἰς δὲ
ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε, μετὰ φωνῆς με-
γάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπescen ἐπὶ πρόσωπον
παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ καὶ αὐτὸς
ἦν⁷ Σαμαρεῖτης. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· οὐχὶ
οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχ⁸ εὐρέ-
θησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰμὴ ὁ
ἄλλος νῆς οὗτος; καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου·
ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Σημειώσεις.

1) Εἰσερχομένου — κατὰ τὴν εἰσόδον τῆς κώμης ἀπήντησαν
τῷ Ἰησοῦ δέκα λεπροὶ ἄνδρες. 2) Οἳ ἔστησαν πόρρωθεν =
Οἱ λεπροὶ συνηθροίσθησαν ἐκεῖ ἀλλ' ἐστάθησαν ἀπὸ μακρὰν μὴ πλη-
σιάσαντες ἐνεκα τῆς νόσου, ἀκάθαρτοι ὄντες. 3) Ἐπιστάτα =
ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ διευθυνόντος, ἐπιστατοῦντος προϊσταμένου τοῦ
ναοῦ προέρχεται ἡ ἐννοία τοῦ γνώστου καὶ ἐπιστήμονος, καὶ εἶναι
ἐν χρήσει παρὰ Λουκᾶ ἀντὶ τοῦ — διδάσκαλε. 4) Ἐλέησον ν,
εὐσπλαγχνίσθητι ἡμᾶς καὶ θεράπευσον ἡμᾶς. 5) Ἐπιδείξατε
ἐαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Κατὰ τὸν μωσαϊκὸν νόμον οἱ
λεπροὶ ἐθεωροῦντο ἀκάθαρτοι. Ἡ λέπρα ἐθεραπεύετο τότε, οἱ δὲ
θεραπεύμενοι διὰ νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα τῆς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀν-
θρώπους ἐπικοινωνίας ὤφειλον νὰ ἀρυσιασθῶσιν εἰς τοὺς πρὸς τοῦτο
τεταγμένους ἱερεῖς. νὰ ἐπιδείξωσιν εἰς αὐτοὺς τὸ ἥδη θεραπευμέ-
νον σῶμα αὐτῶν. 6) Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν
αὐτῶν ὅτι ἐκ αὐτῶν ἑξ ἑσθ' ἦσαν = Ἐν ᾧ ἐπήγαγον αὐτοὶ εἰς
τοὺς ἱερεῖς ἰάθησαν ἐντελῶς ἀπὸ τῆς νόσου. 7) Σαμαρεῖτης =
Οἱ Σαμαρεῖται ἔχοντες ἐπιμίξιαν πρὸς ἐθνικοὺς δὲν ἐλογίζοντο γνή-
σιοι Ἰουδαῖοι καὶ περιεφρονοῦντο. 8) Εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες =
περίφρασις ἀντὶ τοῦ ὑπέστρεψαν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ἐκ τῆς πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Γ' 4—11.

Μόλις ἐρχίτῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοῇ τὸν κόσμον καὶ ἀμέ-
σως αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάμεικτα εἰς δύο ἰσχυρὰ ρεύ-
ματα. Τὸ ἐν τὸν σῦρει πρὸς τὰ ἐπάνω, τὸ ἄλλο τὸν σῦρει
εἰς τὰ κάτω. Τὸ ἐν τὸν ἀναβιβάζει εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ
ἄλλο τὸν καταβιβάζει εἰς τὸν Ἄδην. Καὶ τὰ δύο δὲ εἶναι
ἐτοιμα, ἀμα ὡς κλίνη ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸ μέρος
τῶν νὰ τὸν ἀρπάσουν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐκεῖ, ὅπου τὸ
καθὲν ἀπὸ αὐτὰ καταλήγει. Καὶ τὸ μὲν εἶναι ὀρμητι-
κὸν καὶ θορυβῶδες, ἐνῶ τὸ ἄλλο εἶναι ἡσυχον καὶ ὑπερήφα-
νον. Ἐνῶ δὲ τὸ πρῶτον εἶναι θολόν καὶ ἀκάθαρτον, τὸ δεύ-
τερον τουναντίον κυλῖει μὲ μεγαλοπρέπειαν ὕδατα ἀγνὰ
καὶ διαιυγῆ. Τὰ δύο ταῦτα ρεύματα εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ

Νεκρώσατε λοιπὸν τὰ μέλη τοῦ γήινου σώματός σας, με-
τὰ ὅποια διαπράττετε τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ ἀπαριθμεῖ τὰ
εἶδη τῶν ἁμαρτιῶν, τὰς ὁποίας διαπράττει ὁ ἄνθρωπος,
παραινούντος ἀπὸ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, καὶ διὰ τὰς
ὁποίας ἔρχεται τιμωρὸς ἡ θεία δίκη. «Δι' αὐτό, λέγει, ἔρχε-
ται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας». Θε-
λήμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ σωφροσύνη. Τὸ δι-
κάζει, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ λέγωνται ἰδιοὶ τοῦ νὰ σέβωνται
καὶ νὰ τὸ πράττουν. Ἀπειθεία ἐπομένως ἀπὸ μέρους τῶν
Χριστιανῶν, ἀπειθεία εἰς τὸ θεῖον θέλημα εἶναι, τὸ νὰ ἐξα-
κολουθοῦν νὰ μένουν εἰς τὰς προηγουμένας τῶν συνηθείας.
Ἐφ' ὅσον κανεὶς μένει ἐκτός τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐφ'
ὅσον δὲν γράφει κατὰ βῆθος τὸ θεῖον θέλημα εἶναι ὀλιγότερον
ἐκτεθειμένος διὰ τὰς πράξεις τοῦ αὐτοῦ. Ἀπὸ ὅμως γίνῃ Χρι-
στιανός, δὲν τῷ ἐπιτρέπεται πλέον τίποτε ἀπὸ αὐτά. Διὰ
τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος, ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν θέλων
νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς Κολασσαεῖς, ὅτι δηλ. ὁ ἁμαρτάνων ἐν
τῷ Θεῷ εἶναι πολὺ περισσότερον ὑπεύθυνος, γράφει πρὸς αὐ-
τοὺς τὰ ἑξῆς: ὅταν μίαν φορὰν εἴθε ἐθνικοὶ καὶ εἰδωλο-
λάτραι τότε χωρὶς μεγάλῃν εὐθύνην ἐπράττετε ὅλα αὐτὰ
τῆς ἁμαρτίας τὰ εἶδη, ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν σας ἐπιτρέπε-
ται. Τὸ στήθος τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸν. Ἡ
ὀργὴ, ὁ θυμὸς, ἡ κακία δὲν ἔχουν τόπον εἰς τὴν καρδίαν
τοῦ Χριστιανοῦ. Ἡ βλασφημία καὶ ἡ αἰσχρολογία δὲν ἀρ-
μύζει εἰς τὸ στόμα του. Πρὸ πάντων δὲ δὲν ἀρμύζει τὸ

Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐν παλαιὸν φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἀποφορῶν, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του, δὲν πρέπει νὰ φορῇ. Καὶ σεῖς λοιπὸν οἱ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν, πρέπει νὰ ἐντρέπεσθε νὰ φορῆτε τοιοῦτον φόρεμα. Ὁ ἁρμόζει μᾶλλον εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγνώρισαν τὸν Χριστὸν, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι βυθισμένοι εἰς βαθεῖαν ἀσθησίαν. Ἐνῷ σεῖς εἰσθε προωρισμένοι διὰ σκοπὸν ὑψηλὸν, εἰσθε προωρισμένοι νὰ γίνητε ὅμοιοι μετ' ἐκείνων ὁποῖος σὰς ἔπλασεν, ὅμοιοι μετ' ὁν Θεόν. Εἰς τοῦτο δὲ νὲν ἐξωτερικὸν ἀγαθὸν δὲν θὰ σὰς ὠφελήσῃ. Οὔτε ἡ εὐχὴ κατὰγωγῇ, οὔτε ἡ σοφία τοῦ αἰῶνος τούτου, οὔτε τὰ φυσικὰ ἢ ἐπίκτητα προτερήματα. Διὰ τὴν φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ τοῦτον προορισμὸν χρειάζονται πράγματα: Ἀπονέκρωσις τῶν ἁμαρτωλῶν πάσεων τῆς σαρκὸς καὶ ζωῇ χριστιανικῇ. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ὁμοιωθῇ μετ' ὁν Θεόν, πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ κόψῃ τὰς κακὰς ἐξεις καὶ συνθείας καὶ νὰ περιορίσῃ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου. Πρέπει δηλ. νὰ κάμῃ ὅτι κάμνει ὁ κηπουρὸς ὅταν καθαρίζῃ τὰ δένδρα. Ὅπως ἐκεῖνος κόπτει τοὺς κλώνους, οὕτως καὶ ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἀποφασίσῃ νὰ κόψῃ τὰς κακὰς ἐπιθυμίας καὶ τὴν μάχαιραν τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς σωφροσύνης. Ἀπὸ τὴν δια νὰ γίνῃ κανεὶς ὅμοιος μετ' ὁν Θεόν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ κόψῃ τὸ κακόν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶναι κακός. Ὁ Θεὸς ὅχι μόνον κακὸς δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀγαθός. Καὶ ἐκεῖνος λοιπὸν, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ γίνῃ ὅμοιος μετ' ὁν Θεόν, ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ ἀγαθὸς νὰ πράττῃ δηλ. τὰ ἀγαθὰ. Τοῦτο δὲ θὰ τὸ κατορθώσῃ ὅταν ζῇ ὡς ἀληθινὸς Χριστιανός. Τὰ ἔργα τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγαθότης, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ συμπάθεια πρὸς τὸν ἀσχόντα, ἡ ἀνεξικακία, ἡ ὑπομονή, ἡ πραότης, ἡ ταπεινότης, ἡ εὐσέβεια καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἀρετή. Ὅταν λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς φυλάξῃ καὶ ἐκτελέσῃ ὅλα αὐτὰ, ἔκκριθειαν, ὅταν δηλ. ἀποβάλλῃ μὲν πᾶν κακόν, διαπραχθέν, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν, τότε ἐξάπαντος θὰ γίνῃ ὅμοιος τῷ Θεῷ. Ὁ μὴ μέτοχος δηλ. τῆς θείας δόξης καὶ μακαριότητος ἐν αἰῶνι αἰωνιότητι.

Παρακαλῶ σε Κύριέ μου καὶ προσκυνῶ σε Θεέ μου,
 Τοῦ ξένου δός του ξενιτιά κ' ἄρρώστια μὴν τοῦ δίνεις,
 Τί ἡ ἄρρώστια θέλει στρώματα, θέλει προσκεφαλάδια
 Θέλει μανοῦλα στὸ πλευρό, γυναῖκα στὸ κεφάλι,
 Θέλει κ' ἄρσενικό παιδί κρού νερό νὰ φέρνῃ.
 Γὼ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου σ' ἕναν ἀποθαμμένον·
 Τὸν πῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν σὰν τὸ σκυλί στὸν τάφο
 Δίχως θυμίαμα καὶ κερὶ, δίχως παπᾶ καὶ ψάλτη.

Α'.
Ὅταν κατέχη ἡμᾶς παραξιγκάρδιος ὁδὸν, ἀναπολύντα
ἡν ἀπέραντον συμφορὰν τῆς Ἀνατολῆς, τὸ ἀνέκφραστο
ἔνθος τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων· ἔργον χλαίωμεν ἀπὲρ

Εἶπε γὰρ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς περὶ τὸ δεῖν πάντοτε
ἐκδεχέσθαι αὐτοὺς . . . λέγων : Κριτὴς τις ἦν ἐν τινὶ
πόλει, τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος, καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντρέπο-
ντα. Χήρα δὲ ἦν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ καὶ ἤρχετο πρὸς αὐ-
τὸν λέγουσα : ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου. Καὶ
ἀρνήθηθεν ἐπὶ χρόνον . . . Μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν
τοῖς οὐρανοῖς : εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον οὐκ
ἐντρέπομαι, διὰ γὰρ τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύ-
την ἐκδικήσω αὐτήν . . . αἱ δὲ θεοὶ οὐ μὴ ποιῇσι τὴν
ἐκείνου κρίσιν καὶ ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν
λέγουσας καὶ νυκτὸς . . . λέγου ὑμῖν ὅτι ποιῇσι τὴν ἐκδίκη-
σιν αὐτῶν ἐν τάχει. (Λουκ. ΙΗ' 1—8).

ἐλθόντες ὁ Θεός μου, τὸ οὖς σου, καὶ ἀκουσον), ἀναφω-
 Δανίζη (θ, 18)· καὶ ἀνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ
 ἴδον ἀφάνισμὸν ἡμῶν καὶ τῆς Πόλεώς σου... Ἐφ' ἧς
 ἐκκληται τὸ ὄνομα σου... Κύριε, ἀκουσον, Κύριε ἰλά-

καὶ μὴ ἀφένισας τὸ στόμα αἰνούντων σε).
 Ἰδωμεν τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Μωϋσῆ ("Εξοδ.
 32)· ὡς μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ εἰς προσευχὴν τῶν πιστῶν
 Αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ τῶν ἥκιστα πιστῶν ἀκόμη, λέγει ὁ Κύριος,
 ὅχι ὁ γλυκὺς καὶ ἐπιεικὴς Αὐτρωτὴς τῆς Γαλιλαίας, ἀλλ' ὁ
 ἀστραπηδόλος, βροντοφῶνος Θεὸς τοῦ Σινᾶ, παροργισθεὶς
 κατὰ τοῦ εἰς εἰδωλολατρείαν παρεκτραπέντος λαοῦ· «Λαὸς
 σκληροτράχηλός ἐστι... Καὶ νῦν Ἔασόν με, καὶ θυμωθεὶς
 ὀργῇ εἰς αὐτοὺς ἐκτρίψω αὐτούς, καὶ ποιήσω σε (τὸν μόνον
 πιστὸν) εἰς ἔθνος μέγα. «Πόσον συγκινητικὸν τὸ «Ἔασόν
 με! Ὡςπερ λέγων, ἐὰν ἐπιμένῃς οὐ δύναμαι «θυμῶθῆναι
 ὀργῇ!... Καὶ πράγματι οὐκ ἔδασας «ἐδεσθή Μωϋσῆ κατέ-
 ναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ Αὐτοῦ» ὡς ἐν πάλῃ ἀγία «Κύριε,
 πῦσαι τῆς ὀργῆς τοῦ θυμοῦ σου, καὶ ἴλεως γενεοῦ ἐπὶ τῇ
 κακίᾳ τοῦ λαοῦ σου... Καὶ ἴλασθῃ Κύριος περὶ τῆς κακίας,
 ἣν εἶπε ποιῆσαι πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.»

ἡς επεκαλεσθη το ὄνομα Αὐτοῦ.
 "Ὡς ἐργασθῶμεν, βεβαίως! Ὁ Μωϋσῆς ἄς λάβῃ τὸν μό-
 σχον, τὸ ἀπαισιον εἰδωλον, καὶ ἀκατακυσήν ἐν πυρὶν. "Ὡς
 βροντοφωνήσῃσι δηλαδὴ οἱ κήρυκες τοῦ ἁγίου Λόγου, οἱ
 κήρυκες τῆς Χριστιανικῆς δημοσιογραφίας κατὰ πάσης ἀ-
 πιστίας καὶ διαφθορᾶς ἄς διατάξῃ ὁ Μαρδοχαῖος τὴν Ἐ-
 σθήρ, ἵνα ἀνδρείως ἐκτεθῇ ὑπὲρ σωτηρίας τῶν ὁμογενῶν
 προσφέρωμεν θυσίας, προτρέψωμεν ἄλλους εἰς ἐνέργειαν, βέ-
 θαιοι ὄντες ὅτι ἐάν τὰ ἀνθρώπινα μέσα, ἃ ἐξελέξαμεν,
 ἀποδῶσι φρουδὰ καὶ ἀνίσχυρα, δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ ἡμεῖς
 ἡ θεία δύναμις, ὅτι ἐξὸν παρακούσασα παρακούσῃ ἡ Ἐ-
 σθήρ, αὐτοῦτῃ τῷ καιρῷ ἄλλοθεν βοήθεια καὶ σκέπη ἔσται.
 Ἄλλὰ καὶ οἱ δειλοὶ γενήσονται ἄνδριοι, εἰς Θεὸν ἐλπί-
 ζοντες. (Ρῦσαι με ἐκ τοῦ φόβου μου) προσεύχεται ἡ τρέ-
 μουσα βασιλίς, καὶ ἐν νηστείαις καὶ ἐκστασίς προετοιμα-
 σθεῖσα προσέρχεται ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Βασιλέως τοῦ ἀ-
 πειλίσαντος θάνατον εἰς πάντα ἀπρόσκλητον. Καὶ τῇ θείᾳ
 δυνάμει μετεβλήθη ἡ καρδίᾳ τοῦ Βασιλέως, ἐσώθη ὁ λαὸς
 «ἐστράφη δὲ τὸ πένθος αὐτοῦ εἰς εὐαχίαν καὶ θρίαμβον.
 Ἡ ἐλαχίστη ὅμως ἀπιστία, ἡ καὶ διαταγὴς, κλείει

οὕτως εἰπεῖν τὴν καρδίαν τοῦ Παναγάρχου. Συνέβη ὅτι αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἐρήμῳ ποτε, ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ἔκτοτε λεγομένου τῆς λειωρίας, ἐπάταξε τὴν πέτραν τῇ ράβδῳ αὐτοῦ δις, ἀντὶ νὰ ἀλαλήσῃ πρὸς τὴν πέτραν ὡς διέταξεν ὁ Κύριος. . . Καὶ ἐξῆλθε μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ Θεὸς κατεδίκησεν αὐτόν. . . «ὅτι οὐκ ἐπιστεύσατε ἐν ἐμοί, οὐκ εἰσάξατε ὑμεῖς τὴν συνζωγὴν ταύτην εἰς τὴν γῆν, ἣν ἔδωκα αὐτοῖς».

Καὶ πράγματι ἀπέθανεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν γῆν Μωάβ, ἰδὼν μακρόθεν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, μὴ εἰσελθὼν ὁμοῦς ἐκεῖ.

Ἐνανθρωπίσας δὲ κατὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἠθέλησεν ἐμπράκτως, δι' ἀπειρῶν θαυμάτων, νὰ ἐμπηξῇ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν πεποιθήσιν περὶ τῆς ἀνάγκης, τῆς παντοδυναμίας τῆς πίστεως.

Ποσάκις ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Διηγῆσει ἐπαναλαμβάνεται ὁ Θεὸς ἐπαινος: «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε...» Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθῆτω ὑμῖν... «Ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν... θάρσει, τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου... Ἐγείρε, ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου... Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον... καὶ ἰαθὴ ὁ παῖς αὐτοῦ».

«Λέγω ὑμῖν, πάντα ὅσα προσευχόμενοι αἰτεῖσθε, πιστεύετε ὅτι λήψεσθε, καὶ ἔσται ὑμῖν (Μάρκ. ΙΑ, 24)».

Μὴ ἀκούσωμεν τὰς ἀντιρρήσεις τῶν ὀλιγοπίστων, τῶν ἐπιπολαίων τὸ πνεῦμα Χριστιανῶν, ἀνακραζόντων ἐν χορῷ «Προσηυχήθημεν καὶ δὲν εἰσηκούσθημεν».

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου δὲν δύνανται νὰ εἶναι μάταιοι. Ὑπάρχουσι καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀγίων οἱ δοκιμάσαντες καταπληκτικῶς τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἐν χρισίμοις στιγμαῖς κινδύνου ἢ ἀνάγκης. Ἀλλ' ἐξετάσωμεν ὑπὸ ποίας συνθήκας πρέπει νὰ γίνῃ ἡ προσευχή ἵνα κυριολεκτικῶς ἐξασκηθῇ ἡ θαυματουργὸς δύναμις αὐτῆς.

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

ΟΘΡΥΑΔΑΣ

ΟΘΡΥΑΔΑΣ

Νίκη εἰς τὰ ἀκμαῖα σωματά, εἰς τὴν ἐμπειρίαν τὴν πολεμικὴν, εἰς τὴν ἀνώμητον ἀρετὴν τῶν υἱῶν τοῦ Ἀργεῖου. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα τίς ὑπερτέρα σοῦ, Σπάρτη, τῆς φιλοπατρίας μήτερ περιδοξος;

Ἐπὶ σωροῦ πτωμάτων συστρατιωτῶν καὶ πολεμίων κεῖται ὁ Σπαρτιάτης Ὀθρυάδας, ἐκ τῶν τελευταίων πεσόντων. Ἐδραμε καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὸν Πλατανιστάν¹, ἐθήρευε τὸν κάλυμνος τὸ ὀρμητικὸν ρεῦμα τοῦ Εὐρώτα, ἐκοιμήθη ἐπὶ τῆς σκληρᾶς στοιβάδος τῆς καλάμης, ἐδοκιμάσθη παρὰ τὸν βωθαρχή καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Σπάρτης θάνατον νὰ νομίσῃ τοῦ βίου τέλος μακαριστώτατον. Ἦλθεν ἔπειτα εἰς τὴν Θυρεάτιν καὶ ἔπεσε τραύματα φέρον μυρία, πάντα κατὰ μέτωπον καὶ ἐκ τῆς αἰμορραγίας λιποθυμήσας ἔκειτο ὡς νεκρός.

Ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἡ ἀδαμαντίνη ἀκόμη τοῦ σώματος του κατεσπαργμένου ἐβασίλευε. Συνῆλθεν ἡνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Σιγῇ τῶν τάφων ἐπὶ τῆς στενῆς κοιλάδος. Ἦ γέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τοῦ ἀριστεροῦ. Ἐξάκοσια πτώματα ἱερῶν σπαράγματα ἔτοιμα.

Οὕτε τῆς μητρὸς ἡ σεπτῇ μορφῇ οὕτε τέκνων ἡ ἀδελφῶν ἡ περθενοῦ περικαλλοῦς, βασιλείσης τῆς καρδίας του, ἡ

¹ Ἰερὸν ἄλσος Πλατάνων ἐν Σπάρτῃ.

φιλομειδῆς ὄψις ἐπῆλθε εἰς τὴν διάνοιάν του. Ἦ προσῆλθεν ἡ ἀγλαόμορφος Ἀ'Εγείρου, παραγγέλλει τὴν νίκην μου».

Τίς ἀληθῶς ὁ νικητής; ποῦ τὸ τροπαῖον. Ἀμὴν ψυχὴ μου. Βασιλισσά μου, μεῖνε μικρὸν ἔτι εἰς τὸ σῶ τίμιον θρόνον σου. Τὰς πτέρυγές σου ἔπειτα ἔπλα χρυσᾶς καὶ πέτα εἰς τὰ Ἠλύσσια».

Ὡ ἀληθῶνες, τίγρεις ὠμοφάγοι ἀνηλεεῖς, αἱ οὐκ εἰς τὰς σάρκας του καὶ τὰ νεύρα του, οἱ ὀδόντες σας εἰς ἐδάφησαν ἐχίδνης τὸ φαρμακερὸν.

Ἀλλ' ὁμοῦς συρόμενος, ἐπὶ τῶν γονάτων στηριζόμενος ὑγιῶν, καὶ πίπτων πάλιν καὶ πάλιν λιποθυμῶν καὶ φῶς τῆς χαρᾶς τὰ βλεφάρά του πάλιν ἀνοίγων δένει δύο ἀργεῖα εἰς σταυρὸν καὶ ἐμπηγνύει αὐτόν, ὑποτρέφει τὴν γῆν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ σταυροῦ κρᾶνος θεοῦ γείου εὐγενοῦς ἀργυροῦν, καὶ ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ γύαλα ἐκρέμασε χαλκοῦ ποικίλου ἐκ τορευμάτων θώρακος, κνημιῶν ἐπειτα καὶ ξίφη καὶ μαχαίρας καὶ κρᾶνη καὶ θώρακας περὶ τὴν ρίζαν τοῦ σταυροῦ ἐστὶν πάντα ἀργολικά. Τὴν ἀσπίδα τέλος τὴν ἀργυρᾶν ἐκμάτων χρυσῶν κατάκοσμον τοῦ Ἀργεῖου ἡγεμόνος Π με τὰ σύμβολα τὰργολικά ἔλαβε καὶ ἐστήριξεν ἀσφαλτῆς γῆς καὶ τῆς ρίζης τοῦ κρανείου δόρατος.

Γουπετής τότε ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς στηριζόμενος, ὄψιν τὴν πελιδνὴν τοῦ ψυχorroαγούντος, ἀλλὰ μετὰ τὸν μὲν γεμάτον ζωὴν, τὸν δακτυλὸν βυθίζει εἰς τὸν τῶν αὐτοῦ τὸ αἷμα καὶ γράφει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος:

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΓΕΙΩΝ

Ἐπὶ συντετριμμένου στηριζόμενος δόρατος καὶ τῆς δος τῆς ἰδικῆς του ἡγέρθη πάνοπλος. Προσέβλεψεν ὁ υἱὸς τὸ τροπαῖον. Ἦ νίκη εἶναι τῆς Σπάρτης του. Ἐξ αἴγλης θείας χαρᾶς ἡ μορφή του.

Καὶ κατέπεσε παρὰ τὸ τροπαῖον.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Εἶναι τὸ προνόμιον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς διακρίνει γαλύτερα καὶ τὰ μικρότερα ἔργα αὐτῆς διακρίνει προβάλλουσι ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ εἰς ἀνάγλυφα ὑπέροχα. Βεβαίως ὁ λόγος εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦν ὑπὲρ ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὰ συστατικά τοῦ μικροῦ τούτου ἔθνους ἀποσπᾶται οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ ψυχῇ μεταμορφωθεῖσαν εἰς οὐρανόν.

Γουσταῦος Φουξ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεᾶ ὑπὲρ τῶν «Πατριῶν».

Ἡ μεγάλη Εὐεργεσία τῆς Ἑταιρείας κ. Λουῖζα Ῥιανκού στείλει ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατριῶν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ εἴτους νέαν αὐτῆς δωρεάν ἐκ δραχ. 1,000.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ζ. Ζ. Β ρ α ῖ λ α ν. Ἀδικὸν τὸ παράπονον ἀπὸ ἡμεῶς σμονήσαμεν. Ὁ πρῶτος μὲν τὸ δυνατόν. — Ν. Τ. Σ. Σ. Ὁ δημοσιευθὴ ἐν καιρῷ. — Μ. Σ. Τ ε ρ γ ἔ σ τ η ν. Ὁ βραδύτης. — Ι. Α. Μ ε λ λ γ ο υ ὡ κ α ν, Μ. Σ. Π ο ρ τ δ α ν, Α. Τ. Ἰ κ ὀ ν ι ο ν, Ν. Κ. Χ α ρ τ α λ ῖ μ η Κ. Α. γ. Σ α ρ α ν τ α, Π. Α. Α τ ῖ ε ρ π ο ῦ λ, Κ. Ι. Κ. τ ω ρ ῖ α ν, Ν. Χ. Μ ο λ ἄ ο υ ς, Ἀντ. Α. Χ ρ ο ῦ π. Στ. Γ. Π ε τ ρ α ῖ ὁ Δ. Δ. Γ α ῦ ρ ι ο ν. Ζητηθέντα πληρώσεις τόμων ἀπεστάλησιν. Παρακαλοῦμεν ἐν τούτοις οἱ σεις νὰ γίνωνται ἐντὸς τοῦ εἴτους. — Χρ. Ν. Κ. Εὐχαρίστως θὰ γνῶσατε ἄλλαχού. —